

Sygn. akt V CSK 17/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R.S.

przeciwko H.K. i A.K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 1 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od skarżącego na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

2) oddala wniosek o zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R.S. od wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 1 lutego 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący zasadność tej przesłanki upatruje w naruszeniu art. 65 § 2 k.c. Znikoma argumentacja sformułowana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie uzasadnia jednak tezy o rażącym naruszeniu prawa. W uzasadnieniu wniosku ograniczono się do twierdzenia, że dokonana przez Sąd drugiej instancji wykładnia zawartej przez strony umowy jest sprzeczna z jej treścią, co stanowi rażące naruszenie art. 65 § 2 k.c. Nie wykazano natomiast, na czym ta sprzeczność polega, nie wskazano konkretnych postanowień umowy, wykluczających przyjętą wykładnię.

Należy mieć na uwadze, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Wielokrotnie kwestię tę Sąd Najwyższy wyjaśniał. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają bowiem analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Liczne orzeczenia, w których tę kwestię omawiano, są publikowane, cytowane w komentarzach prawniczych i nie ma potrzeby kolejnego ich przytaczania.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest zatem oczywiście bezzasadny.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe argumenty należy stwierdzić, że nieuzasadnione jest żądanie zasądzenia na rzecz pełnomocnika powoda kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Utrwalony jest pogląd, że wniesienie skargi kasacyjnej, w której wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania jest oczywiście bezzasadny, nie uzasadnia przyznania profesjonalnemu pełnomocnikowi kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, finansowanej ze środków publicznych (zob. postanowienie SN z dnia 11 maja 2011 r., sygn. akt II CSK 699/10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr C/2011, poz. 72, Biuletyn SN 2011, nr 5, s. 15, por. także: postanowienia SN z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt II PZ 17/14, www.sn.pl, z dnia 3 sierpnia 2012 r., sygn. akt I CSK 106/12, www.sn.pl, z dnia 26 listopada 2010 r., sygn. akt IV CSK 332/10, nie publ., z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41, Biuletyn SN 2007, nr 12, s. 13).

aj

ał